

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Domini CCCC.XL. perueniens vsque ad D.XVIII. inchoatur
ab Imperio Justini senioris: complectitur Annos LXXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 518. Hormisdae Pap. Annus 5. Anastas. Imp. 28.
Theodor. Reg. 26.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14573

CHRISTI HORMISDE ANASTAS. IMP. 27. 18.
517.518. PAP. 45. THEODOR. REG. 25. 16.

Ecclesiastici. ANASTAS. IMP. 28. HORMISD. CHRIS 21.
THEODOR. REG. 26. PAP. 5. 518.

In diuinum esse diceret: quid am ex eius amicis. Summus nomine, volens esse particeps sollicitudinis, & quo ad eius scripto sit, illum consolari existimamus: quoniam si unde inuenire non potest malis solutionem, accedit ad eum, marrans deplorata, qua eripitur, & de diuina illius signa, quo facta fuerant. Sabe preciosa & consolat, vt eum ad se accersat, & rebementer roget, ut hanc ei altera calamitatem, & celsare faciat plagam, que tam graniter infligitur. Ille autem praefatus, cum eum accersisset, & ad eum pede procul distans, omnes ad hunc prece, ut sancta manus ad Domini tolleret, qui ipse pater respicie, & eius misericordia viscerat in mente recessare, & efficeret, vt qui illi bonus, co-bene-apeceret, & circumconciliaret, & soluat calamitatem fecit tamen que eos opprimebat.

Cum uero autem differret, & rem sua vires superare diceret, Episcopus non se fatigaret, & genua pressat, & humum prætermittente medium supplicatione. Quid enim ad deponentium & deyendum animum est calamitate rebementer, & maxime ea, que tam multos tandem affligebat? Neq; deinceps quid ageret misericordia Sabae, se includit in domuncula, subens illos quoque simul preces fundere. Deinde ille quidem intentus acabat orationem, & pro confusione patratis haereticis in Catholicis malis literas idem Potitrix accepisset, scire tamen certis nuncis & in reliquis Orientali provincijs Orthodoxis familiis ab hereticis esse perperos. Ut igitur quos una eadem que perfecatio afflueret, eadem consolatio delinuet, non ad Syria: in tum monacho, sed ad omnes Catholicos Orientales, eam dederit episcopus, quam publicam parentemque vbi locorum esse voluit ad consolationem piorum, peritorum vero haereticorum in debilem epominiam. Ipsa autem episcopio sic se habet ex actis Quintae Synodi hic accurate descripta.

Lectio littera brevis dilectionis, per quas inimicorum Dei insipientia demonstratur est, & infidelium furia tristis mansueta facta fuit, qui quantum spiritu male viventes, oderunt Dominum, mea brahma impie persequuntur, quantum à nostra ergo ita ne cognoscere. Bene eti; Dominum, qui fidem militum suorum in medio hostium seruavit. Sed rursus Ecclesiarum commotionem, & servorum Dei molestiam & laborem considerans, genitus, secundam Prophetam clamans: Surge Domine indica causam tuam: memor est obprobriorum tuorum: corrum, que ab insipientiis sunt tota dicti: & certa: que separantur: & non oblinisciunt roges querentium te: Superbia corrum, qui te deridunt, ascendit semper ad te. Etenim sicut oportet nos firmatae fidei fernare, si non conuenient de istitia diuini iudicis diffidere: has ad Dominum prius pro Ecclesia fundebant. Immur Antics vniuersalis Ecclesie: & quidem probato meruit quod peccat: virtute dicere cum eodem Propheta debuerint: Exaudiuit me in latitudine Dominus, Sed pergit ipse.

Non est hic fratres, labor Ecclesie nouum: tamen dani in ipso humiliatur, erigitur, & per illa, quibus artis credunt, dama-^britur. Ex ista est Fidelibus Dei, ut per mortem corporum vitiani lucerentur animatum. Ameliorantur quidem fluentia, sed acquiruntur eterna: & dampficitur via probacionis, probatio causa facit meriti. Stolidi & in cecitate preterierunt, quod quos a conservatione hominum separaverunt, eos ad regnum Dei ducunt. Hinc in ipsi periculis gaudia, & ambitus est passionis. Specieliter enim agones suorum, qui magnioris retributur est munera. Nam qui non frangere possunt, non tam ex adulterio premia consolarentur: Specilia est, qui non sunt in desperationem affecti: siquidem excludit amaritudinem passionis dulci sapere virtutem. Qui enim magis facias presentia, siens estimare ventura: Quod dispensatio tua menas, si quod sunt recipienda, consideras.

Iustificite, carissimi filii, & inconcessam stemmam animi virtute feruantur, perfeuerant ad eum, in qua est salu & bonorum omnium palma, presumite. Magna quidem sunt, sed que vocamus indigni. Non retardet informitas: quantum qui vocat, retrivit fidelis & fortis adiutor! Non discipulatur pro defideriorum, neque voluptatum, neque facilita proponamus. Non delicio facit nobis Dominus noster, non blandus politicus: premia promisit ille, non ora. Non conuenient laus & pigritia. Qui locu: est remuneratio, si nulla est causa virtutis? Angusta est porta, sed regna diffusa, paucis adiut, sed probat. Non haec sunt ad eos prima verba, quos docuit. Persequuntur & insinuogoj suis flagellabunt eos: Per patientiam (scriptum est) pauperes animas nostras: Et ye quando doleamus super imperiū nostrū amījū; prima Dominus noster & patientia ipsius magister crucem ascendit, sicut informatus exemplo, quos e-^crat adiutor auxilio.

Iste inter virtutē & labores tenet lantem flans contra veneficium, & secundum persecutionis ira sulle eterni Imperij dat coronas. Renovate qualis Machabaeorum Rexitem, qualis lyctio solerantibus, qui recte historias laudeos projecta est, quali Iudei &

766

518.

III.

b Quinta
Synod.
All. 1. &
Hormis.
epist. 2.

IV.

d Psal. 3:
117

V.
ditatur

VI.

Matt. 7.
Matt. 10.

VII.

5. Ma-
chab. 7.

morte illa fratrum cetera mortis honore predicatorum, & quanto honore
populi in monte consupsumit, & hæc pro custodia legi & virtutis,
qua species & umbras futurorum sunt: Nos in Patribus vidimus,
palauimus, & probauimus que sequuntur. Quid non & serendum est
re? Quid negandum est veritati? Quid non debitum Redemtorum
libenter communis atque domus a ista vobiscum. Dicit
enim sapiens Salomon: Beatus qui predicit verbum in au-
rem obedientis. Gaudium sicutum est, volentes alloqui eos, qui nos
reludantur, horari.

VIII. Tenuimus enim obudem fidei vestra sub litterarum professione co-
stantiam, quæ à transgressorum contagione diuisa, ad Apostolicam
fidei dogmata & mandata recurrunt, et si quidem tardis viam veri-
tatis ingressi: Sed benedictus Deus, qui non in finem obliuiscitur, qui
corripit, ut saner, nec diuiri patitur oves gregi sui insidiatorum la-
porum rapacitatem desperi: qui etiam per moderatam severitatem
non negligit storum tuvelam, neque salutem. Sed quid mirum, si
omnes relido illo uno & vero pastore dispersi calidus ille occurrat &
rapax turbavit infidiles? Qui tuvelam suam defensum, ipsi e per-
culis, quibus lanterunt, expavit. Ergo: una saltem solidus passibus
in viam patrum, ad quam recruxit infidiles. Poterit miseri-
cordia Dei, aliorum quoque correctionem hereticis vestris, si à vobis
ad rectum deducantur, adscribere. Sed in totum vos a geno, quo im-
mersi heretici remenentur, auellite, & excuties immunationem pul-
veris inhabitent, generaliter vniuersitas ab Apostolis de matribus de-
clinationes religiosas defestatione damnate. Nulla tenebris cum luce
componit: nec qui per recta itinera graduantur, vestigia sua cum
deviantibus errore coniungunt.

IX. Tenuimus eti fides vinculum, & vitandum de perfida & societate
contagium: quia secundum Apostolum: Quemadmodum qui se
coniungit Domino, non spiritus sic cum eo: ita qui adheret meretri-
ci, non corpus efficiat. Amant virtutes collegia sua, & adhe-
rentes sibi secum impetas in profunda demergit. In confusione, in-
oculis, in ore, in ipse manus sint Patrum dogmata, quæ custodienda
mandamus: quotidianè nos ad conservationem sui Consilia vene-
randam cogstringant. Longus festi singillatim anniversaria exercere
Chalcedonensem Synodum, in qua omnium religio continetur, sed &
venerandi Leonis Papæ prelati & eisipius Apostolorum præCoréys insti-
tuta & noscere vos conuenit & tueri. In his pœnitentiis, in his
propagandis veritatis, in quo Christus cognosciturus hic redem-
ptionis nostræ fides & causa fertur. Hoc est illud, quod ab Apostolo
positum legimus fundatum, in quo se ipsum decipit, quicquid
& fons & pupulae consenserit & iugis superedificare tenta-
rit. Iti interficiunt Eutyches & Nestorius viciena consilij*: qui
adversus Dominum in incarnatione salubre mysterium, dum contra-
ria inter se disputatione nituntur, sed quadam facilius equalitate
contentunt, sententias dispergunt, & impetrant concordem. Quo-
rum alter nolens beatissimam Mariam esse Deigenitricem, in Do-
mino nostro qua sunt vnius discidit: alter dam conuenientem na-
turam propria & certa confundit, mysterium nostræ redemptio-
nis extinguit: alter & Phormi sciam, alter Manes in animam impia
contingens.

X. Aduersus hos dilectissimi fratres, prouisare remedii illa animi vir-
tute defendite, quæ in ipsorum eunomianis videtur hereticis impeta-
te pugnare. Non sit ergo a veritate afferre. Quo sit illo oportet salu-
tem diligi, cum viatibus perditionis mortificari sic amari? Pudent
segniter asserti veritatis leges, cum iam per tinaciter descendentes er-
rores. Et auctores quidem magis in intentionem, que prædictum
Synodica constituta in isti condamnationibus inserviunt: Sed vos
etiam sequaces coram vi declinetis pariter qdmonemus, quos apostoli-
ca sedes deprebendit pares accloribus suis, & coniunctis addicita Dia-
scorum & Timotheum partidam. Petrum Alexandrinum, Aca-
cium Constantinopolitanum cum equacibus suis, & Antiochenum
quoque Petrum predicto similem sicut error, sic nomine: sed & Se-
uerum eiusdem loci nihilominus & veneni, Xenacum item Hierapoli-
tem, Oryum Helladensem, Petrum Apameam, non iam pro statu tan-
tum, sed pro aliorum quoque damnacione damnando: quicquid se
opinionum suarum foribus indesinenter inuoluerit, alios quoque
docendo que male affecti sunt, polluerint.

XI. Generalis mandatis salutis ritare vos monco: quicquid aduersus
regularis Patrum de quibuslibet consuetudinarii prosteretur, abscire:
Nullus vos congruentibus præcepit, aut nouis moueat institutus. Sic
enim qui mundani sunt, Ecclesiæ tenet non possunt, quia ei magis
conuenit discere, quæcum docere: Neas est enim aliorum ppi pere-
grina inferre libamina, quia certos religiosis disciplinis terrenos

Duos nosfer inter ipsa quoque cultus sui prescriptis initia, inter Lem-
tas, & populum suum duabus officiis. Alia est potestis bonum, alia
ministeria sacerdotum. Incitat potius Dominum, quam placauit,
qui externum ignem diuinis adiutis sacrorum temerator inuexit.
Quis est qui sibi in alienis institutis ibendi: auctoritatem posset as-
sumere, cum non sit ambiguum offerente honorem debitum pro sola
officio præsumptione panitum? In Regia Ozias b. cum reverentia
& administratione permanescet, si monitus tantu[m] distictionis ex-
emplo ac religione institutus, sinendo potius quam assumendo melius
a tentasse: sed dum nec prohibentibus cultibus templi pertinet
temerator apud, inter ipsa leprosa abominatione perclusa altaria, &
officia regni perdidit, dum ministeria sacerdotum inuidat.

Sciatis ergo non esse accepta Deo que de mandatis eius a præsum-
ptioribus assumuntur, quando vnum ad ostensionem diuina senten-
cia panitum viuac dedecorat panis seruatur. Alios velox flam-
ma consumpsit. Idecirco si aliqua sunt colore religiosi suscepit, rum
habet & non possunt tot auctoribus obviari. Clamat Paulus Iacobus
lvs: Et si nos, vel Angelus de celo euangelizat, auctor vobis præter quod
euangelizat, uim vobis anathema sit. Nec hoc semel dixisse sufficit,
reperit salubre mandatum: Sicut predixi vobis, nunc etiam dico:
Si quis vobis euangelizat, auctor ipse præter id, quod accipimus, anathema
sit. Seruit ergo latram pro fides conservatio sententiam, quicunque
Apostolicam sequitur & disciplinam. Evidem nobis cor non deficit:
Nam gemina legationis officio, quicquid in precib[us] humile, que-
cuid in alegatione rationabile, quicquid in mandatu salubre, deru-
ligius. Sed numquid ido negligend[us] est in istitia tua, que errores nos
diligit cum obstinatione perfidia. Anastasius Imperator: Non sum
minus in h[ab]endis cedentium lapsu: sine nostra contagione perirent,
qui nec abimpiebat, suis errore castigato declinaverunt. Date quan-
to d[omi]n[u]s Februario, post Consultum Agapiti, hæc Hormisda Papa
serbente ad Syros monachos & omnes, qui erant in Orientem
Orthodoxi, Ioanni & Sergio legatis perferenda in Orientem,
publicandaque omnibus dedit.

Quæ vero haec secura sunt, nihil præterea notum, nisi
quod dictum est de his, quæ ad monachos spectant, perfe-
ctionem acerbiori utre cruduisse: nihil enim, dum Anastasius
vixit, per persecutionem remissum esse, sed magis magis
que crudelioribus facinoribus auctam esse, certum est: vi-
que adeo, vi p[ro]fam adeo regiam aulam pertulerat, prætexu-
entem nouæ aliquid machinationis in Principem Anastasius
Imperator in eos, quos sciret esse Catholicæ fidei, vi-
res clarissimo gladium persecutionis exeruit, quorum cap-
ita obturanti cari usque: cumque iam in Iulium & Iustini-
num viros clarissimos, domi forisque egegia normum pro-
bitatem conspicuos esset crudeliter gladium vibravimus; ne id
perferret, distinximus immenso terrore cohibitus est.
Quomodo autem id acciderit, audi Grecos historicos Zona-
ram atque Cedrenum rem gestam fideliter enarrantes.
Zonara enim sic ait: Anastasius vero paulo ante obiit, nu-
cipiū sibi in fiduciis, multos comprehendenter, atque inter alios Iulium
& Iustinianum, qui post rerum potius sunt, atque in animo habebant
eos occidere: sed deterritus est somno, cum ei vir terribilis adfuisse
vixit, ut diceret. Iustino ac Iustiniano nequit malis fecisse: nam
verique suo tempore Deo seruerit, hac Zonara, eademque Ce-
drenus, addens reliquias ea de caufa captiis, ab eodem Im-
peratore & eis iussos interfici, Iustino & Iustinianu[m], gladio
super eorum cervices imminentem, præter spem omnem es-
tepi. Sic que non reliquit Dominus (secundum illud Dauidum*) virginam peccatorum super sortem inforum.

Verum paulo ante eiudem Anastasius obiit, commo-
gium in eis fuisse populum, Euagrius ex Zacharia theo-
re Eutychianus narrat his verbis: Sic crevit flamma seditionis
vastans omnia & omnes vires perfringens, ut Imperator ne-
cessitate ad commiserationem compulsus, corona deposita, ad Cæram
venires, pateretur & praecones ad populum proclamatores, ipsi se
ad Imperium abdicando paratissemus, ac fieri non posse, ut omnes
in eo dignitatis gradu locarentur, cum minime multos ad se admittat.
(C) vnum omnino, qui suidem post se esset Imperium gubernan-
turus. Quia cum populus vidisset, subito velut netu quodam diuino
captus ita loquitur Eutychianus & mutauit sententiam: rogat
Anastasium, ut coronam sibi imponat: pollicetur & se a lege acquie-
ciatur. Anastasius autem post h[ab]et ad brevissimum temporis partem
vitam prostrabens, cum viginti septem annos, menses tres, & dies
ridem Romanum renuisse Imperium, ex hac luce migravit. hæc

XII.

scientiae

Gali.

XIII.

PERSECU-
TIO IN

AVICOS

ORTHO-

DOXOS.

d. Zona.

ANAL.

PAR. 3.

JUSTINUS

ET IUSTI-

NIANVS

DIVINI-

TUS LIBE-

RATÆ.

XIV.

EUG. II.

L. VI.

DARDA-

NIA TER-

RAMOTY

DIREX-

AGITATA

EP. 10. 0.

CHRISTI HORMISDA ANASTAS. IMP. 28. PAP. 5. THEODOR REG. 16. Ecclesiastici. ANASTAS. IMP. 38. HORMISDA CHRISTI 770 PAP. 5. THEODOR REG. 16. PAR. 5. 518.

Eungris ex Eutychiano (vt exp̄ dictum est) historico, de ignominioso eisdem Imperatoris interitio nec verbum quidem faciente. At que proxime p̄cecerint Anastasij ultimum horrendumque casum, iam dicamus.

Cum igitur adeo increbesceret illata ab hereticis in Ecclesiam damnata, terra ipsa peccatorum pondere aggredita natura cœpit, mobilis facta diuina ira ingenta signa prodiuit; quia à Marcellino in Chronico descriptum: Improuincia Dardania agudis terram et rupes quinque colla sunt, quatuor duo suis cum habitatoribus demersi, quatuor, dimidia edificiorum suorum hominumq; amissione, unde decim tercia domorum, totidemq; populi clade decellata; se psem, quartia tellorum suorum, eadem qd; plebs parte depressa, vicinariis maturinariae dispersa sunt. Scopus namq; metropoli, iecit fine cuiusq; suorum olim hostium fugientium clade, funditatem ruit. Plarimi totius provinciae mortes hoc terramoto scis sum, faxaq; foiecula compaginis, devolutarumq; arborum crepido per trecentum passuum longitudinem patens & in duodecim pedum latitudine debencis, profunda patefecit voraginem cunctis castellorum favori, qd; ruinas vel adhuc hospitium incursum frumentosusq; parauit. In castello regione Canipe, quod Sarnontio dicitur, sumpit tunc terra venit, & in inferiore fornaci exequiā diuinitati, alter in ecclesia feruentem imbreu esumuit. haec (vt ait) auctor obitum Anastasi. Talia plane pati primum Dardani meruerunt, qd; toties Gelasio Papa & Hormisda moniti, in communione tamq; Apostolica fides contineti minimi valuebant: Fit dumq; iudicio instabilibus terra mobilis, meritoq; deorum deficunt ijs, qui super firmam tutamq; petram cōsistere neferuntur. Quem in posthabitu Dei timore formidant Regis, coeli sunt inuiti tremore concuti atq; horrore petrifici in exemplum iusti iudicii magni Dei, ijs, qui impedit aeternum, politi. Sed quomodo ita correcti post obitum Anastasi Imperator obiui manibus ijdē Catholicam communionem reperirent, suo loco dictū fūmus.

P̄cecessit insuperiorū Anastasi, qd; eum vehementer afflxit, inforniū, qd; Zonaras mox subiuxit enarrare pridē hīpox, cū sit illū igitur Justino & Iustiniano, criminis lese miseriaria absituta, dñmo aliud viūfī somnū memoratur: Vixi terribile, qd; libra magna gestis diceret: Ecco ob perniciē fidis tuā anpos quartuordecim vita tua delecto, haec Zonaras. Sed & qd; secundū sermonē propheetū: Nōx nosū indicat scientiam audi, quid Cedrenus his addat: Sōno solitus Anastasiū, in somniū id amatio Proposito ad se evocato exposuit. Atq; u. Ego etiā inquit, imaginariū sum adstare me magistrus tuae, venisseq; magnū porca, qui te, velle acceptū, in terrā profiteretur, atq; decuorauerit. Deinde Proclus auctor aduenit, pronunciavitq; ut nō paulo post vita defunctorū, haec eadē ex Theophano in Mīcella, & alij Græco, tū recēderet. Tunc plane fūcūtū Balchazar ad visionem scribentū digitorū facies commutata est, & cogitationesq; cōmōdū bauerūt eum, & cōpāges renūtū eius pra metu foluebātur, & genua eius ad te inuicem collidebātur; ita Anastasiū ad ensimodi visum expauit, expalluit, horruit, & obriguit.

Sed qd; Proclū hunc comeūtoem spectat, de codē hec superius Zonaras: Is enim tū & in philosophia & in mechanice floribat, nec Archimedū dūtūxat celebrissimi ac nūc cognorūt omnia, sed & ipse noua quēdā admulerat: ab eo facta ēst machina, qna clausū Italiam debellata est. Nā spūcula ex ere fabrica vitoria Proclus fortis, eaz, de mūro & regione hostilis nāvium soſpendit, in quē cū radī solares imp̄ḡsident; genēne in illis solūmū erumpente, clausariōsp̄z, nauis hostilis combūfīscit; quod Archimedū exegi- rafe Romanū Syracusas obdūtūs, Dion report. hec Zonaras de Proclo de quo ita Suidas: Proclū Lycon discipulus Syriani, auditor etiā Platarchi philosophi, Nestori filii, Platonicū & ipse philosophi, philosophicā scolē Arbus prefuit: discipulus & successor eius dicitur Marinus Neapolitanus. Anastasiū enim studiū Athenarū reuocare Academias, & inferius, cum eius scripta recēderet: Scriptis inquit: argūmenta cōtra Christianū docē & cōlo. Ita cū ille Proclus qui alter à Porphyrio imp̄p. & cōtumeliasam cōl. Chrīstianos lingua exacuit: Sed loāēs philosophi op̄bus praeclarissimē eius propositiones refutant: eumq; in Gracū etiā, quib; cōfessatur, ruden̄ aq; in dñmō ostēdū, &c. haec Suidas ut ex his intelligat, qualis cēfet Anastasius Imperator, qui inter intimos ac necessarios haberet Chīstianā religionē hōstē inenīssimū. Sed ne nomine decipit, subdit idem auctor: Vixit hoc in temporis

XVIII.

S. Ps. 5.

Psal. 28.

Psal. 36.

Iud. 5.

XIX.

DE OBITU

ANASTA-

SI IM-

PERATO-

RIS.

O. 6. 4.

I. 14.

XX.

TAMPA

IMPERII

ANASTA-

SI.

I. 14.

LXXXII. 3

cap. VII.

in Num.

anc. apud

D. Leleg.

Paf. Dalm.

XXI.

Psal. 51.

Iud. 5.

XXII.

Heb. 9.

Tom. 5

VIDICVM

ORANA-

ANASTA-

SI.

Sed deformior aqua res exp̄sūt, fusile cōstāt, & planē difīmiliē ab ea forma, qd; Cedreno ita describitur: Fuit proērisimo corpore, op̄culū trūdū, & mediocriter cōstāt, caluaster ac can.

Quotigitur vixit per diebus Catholice veritatis thorruus factus est: dētentū vnuero Otbi, de eo p̄ijs illud Psalmographi occidentibus: Ecce homo, qn̄ non posuit Deum adiutum suum, sed sp̄z, nūc mori, p̄s̄ hoc autem iudicūt, ita in hoc voluit Deus fieri manifestū, vt lecundū illud cūsūde Apostoli: Quorūdā p̄gata manifesta sunt precedētū ad iudicium quodam ante & subsequuntur, adiugit̄ eum corā Dcō acūlatores & ille, qd; imp̄tati redarguerent īmp̄ū.

DIVINITATIS IN
DICTYUM.
* Sap. 5.Apud
Sur. tom. 6
die 2. Octo-
cemb.

XXXIII.

ELIAS E-
DISCOVENS
HIEROSO-
LYMNA-
TIVS PISI-
TATVS A
S. SABA.

XXIV.

VIXIO E-
LLE ET
SABA DE
OBITU A
NASTA-
TUM
PERATO-
RIS.

XXV.

FLAVIA-
NI DI-
VINITVS
ADMO-
NITVS D
OBITU
ANASTA-
TUM

C.

c Sophron
Prae. Sp
rit. q. 31.testibus meruit toro orbi in exemplum apostolarum per-
spicua redi, & miterq; testata; etenim non Elias tatum co-
fessor, & admirandus Sabas; sed q; in ore duorum vel trium
stat omne verbum, S. Flavianus etiam Antiochenus Epis-
copus & ipse exul a sede pulsus ab eodem Anastasio Im-
peratore (vt superius dictum est) iussus est auctoritate terribili
Dei iudicio ad eum eundem impium Anafalum vna sim-
ul cum eodem Elia Hierosolymorum. Nisi sit: hac enim
a fido Sophronium de eo coguntur. Dicobat Abbas Polychr-
onius de S. Elia Hierosolymorum Archiepiscopo, quod sicut cum esset
in carcere pennis non erat, ita sec Patriarcha haec factus bibit,
et inde seruauit regulam. Dicobat deinde Archiepiscopo Elia & de Fla-
viano Antiochico Archiepiscopo, quod ad Anafalum Imperatore ambo
fuerint exilio relegati propter S. Chalcedonensem Synodum, Elias
quidem in Haifa, Flavianus vero apud Petram. Eni vero quadam si-
gnificauerunt sibi ambo Patriarche mucro dientes: Anafalus ho-
die mortuus est: Eamus in eum & nos, ut cum illo indicemur. Et post
duos dies ambo migraverunt ad Dominum, duos nimis dies
a scriptis litteris, non autem ab obitu Anafalij numerados.

Porrò quos vna fides Catholica commendauit, eiusque
confessio perseverans gloriosos confessores effecit, & par-
exili pene fine sanguine martyres reddidit, eisdem loco
triumphi Romana Ecclesia anniversari memoria celebrat,
nō tamen die, q; obierunt, sed tum fortissime, cum corun-
dem sacramentum reliquiarum translatio facta est, vel in ipso
honore contigit Ecclesiam dedicari, quarto No-
nas Iulii, quo die in Romano Martyrologio eort. Inde me-
moria legitur consecrata, vbi notis apollitis, quae aduersus
sanctissimos viros fuerint ab hereticis calumnioso cōfusa,
refellimus. Sic igitur in eodem iudicio, in quo diuinā sen-
tentia infelix est perculsus hereticus & coronati sunt athlēte

fortissimi, erigentes de perfida cū perfido Rege debellato
digna trophya: quorum nomina ē sacratibus ante ab
hereticis abrata, fuerunt (vrsu loco dicemus) postea ma-
gnā gloriā elicitura.

Contra verò Anastasij Imperatoris: sicut & Zenonis no-
men ē & cris Diptychis fuit, post paucos menses (vt le que-
tum patebit) abrata sum eft, lecūdum illud propheticum: De-
lantur de libro viuētum, & cum iusta non scribatur. & illud e-
Pergit ad tenebras, & oblitione delictut nomen eius: non videt Sol;
neg, cognitus diffūtia boni & mali. Ita planē nec nomine tenus,
vel post mortē ab Ecclesia Catholica Christi spongia cognoscitur, qui impia seculatus heretici, aduerfantū spuriū
le parti coninxit. Nulla f. m. eft communicatio lucis
ad tenebras, aut conuentio Christi ad Belial, aut pars infi-
delis cum fidelī, vel cōfensus idoli cum templo Dei. Hinc
ire & illæ populi Orthodoxi crebre acclamations fuere
de e & dem impio in loco sancto sepulco: Tollantur ossa Ma-
nichiorum. Erant hæc incertæ indicia diuini iudicij etenim
fanctissimi martyris Cyprianis sententia eft: Non periret ad
Christipremia qui reliquit Ecclesiam Christi: alienus eft, profanu-
eit, hostiū eft. Habere non potest Deum Patrem, qui Ecclesiam nō ha-
bit patrem. Vbiq; miser, qui ab Ecclesia Deoque repellitur.
Quem erò Eccl. eha respicit & Deus reiicit hereticum
Principem, Princeps bille fibi vendicat tenebrarum, qui in
Christo non habet quicquam.

En quām terribilis Deus in consiliis super filios homi-
num, qui auferunt spiritum Principū, terribilis apud Reges
terre. De profectis ergo nemo Rex peccans fibi blandi-
tūt eventus, vel gaudeat de propagato ad plures annos sine
vincida dominio, neq; læzetur ad aduerfantū combatib-
ilitatis reditū, aut de cōfiliis suis subdolis optatum finem
ex sententiā confectus exultet. Doceat oēs exemplum An-
astasij amplius notis exculpum: in memoriam quicque
reueocat sententiam illam cum Gentilium philosophorum,
rum etiam Christianorum Theologorum ore vulgaram,
& ab omnibus clamataam, ac plausu accepta, nivis
Maximinam iter Dei esse, delinquentem Dei itam non mer-
itari, summamq; esse vindicta, hic peccatū carere supplicio:
cum certò sciamus, secundum diuinum oraculum: Quoniam
veritatem regnat Dominus, & retribuet abundanter facientem
superbum. Nam & eiudem sententia eft: Ecce ipsi fru-
strabunt eum, & videlicib; cuncti precipitabitur. vt in Anastasij
cumulate videamus impletum. Quæ aut post obitum ipsius
secura sunt lata, sequenti septimo tomo dicta fuimus.

Hic igitur cum fine impri Principis finem pariter lectus
tomus accipiatur: oēs iam vñ cum impetrare sepulco, iudi-
cato, damnato, ad inferosque de merito: in star filiorum Is-
rael canentium Deo laudes ob meritos Pharaonem atque
Exercitum eius in mare; nos veluti transmissi pelago, tuci
in aduerso litora confitentes, Christo viatorum cum sancta
Ecclesia triumphum agentes hymnum viatorum concinna-
mus: dicentes simul: Benedic & claritas & sapientia & gra-
tiarum alio, honor & virtus & fortitudo Deo nostro in facula sacu-
lorum. Amen.

Navigatio in portu: Vela contrahimus, ruderemq;
alligamus solidæ petre, cursus opportuno tēpore sol-
lututi. Iam modò (quod reliquum eft) Dei templum sem-
per patens, ipsam DEFARAM, Deo per ea acturi gratias,
supplies aedamus, persoliamusque de superatis aduersis
fluctibus vota: & vt nautæ solent remos, nos stylum eidē
offeramus & locupletem benedictionem illam ab ipsa con-
secuturum, quæ in instar Aaronice virgæ deuteris mago-
rum virgas, omnes aduerfantū conatus expugnet, arc;
sicut illa floreat, ceteris arescentibus virgis, quas surgates
intulere cebelles: demumq; vt illa in tabernaculo refi-
monij, in testimonium veritatis in Dei Ecclesia perpetuō
conseretur. Amplissimas has abste, Virgo, virgæ imperti-
tas b. edictiones magna fiducia accidentes experimus:
Nam tu hac ipsa præstans, non alia quidem, quam tua do-
na coponas.